

L'INTRANSIGENT

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

Val 10 cènt.

(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

15 Novembre 1918

PER SERBIA

Els Catalans en la Gran Guerra

Per fi s'ha acabat la guerra, els Catalans, els homes que d'altres regons d'Ibèria, regions catalanes, vascongadas i castellanas, han combatut amb ells, poden estar orgullosos d'haver prèss part en una tan alta gesta, com jamai s'ha vist en el món, han lluitat no per defensa d'un egoisme, sinó d'un ideal encare, doncs en nostra terra en aparència metallisada, queden romàntics i idealistes, milers d'homes han donat sa vida, el pervindre dels seus per terres opreses, per Bèlgica destruïda, escarnida mil voltes pitjor encara que en el temps que els espanyols dominaven aquelles hermoses plomes, tan hermoses que són sobre tota ponderació; han lluitat i mort per Sèrbia, la mes heròica nació que en el món haig existit, la que ha perdut la meitat de sa gent, ha quedat reduïda a menys de la mitat son poble, centenars de vilas que no existelxen, que s'ha vist terroritzat, sens llei, sens respecte a edad ni sexe, que ha vist violat tot lo sagrat a totes las convencions humanitàries, que son solar es un fossar inmens, on milers d'ossamentes escampades fan semblar el país que despertí després de segle d'una catastrofe sismica, que las aigues d'un diluvi universal, baixant i deixant las terres al descobert, mostrin al reconqueridor runas i ossos blanquejats disseminats arreu, com còdols pels camps després d'una inundació may vista. En aquella terra jauen centenars de catalans, amics nostres, germans de pàtria nostra, quina comunió d'idees no s'ha interromput, fins que una bala enemiga,

segant sa noble vida, ha fet d'un home generós, un heroi per sa pàtria, un nom representatiu d'una idea, que serà eterna per nosaltres, l'idea de Llibertat.

Cal recordar amics nostres després de la epopeya tenebrosa dels Dardanels, en quins cingles i tarteres jauen

ment de Marcha d'Àfrica, desde Strumitze, poble búlgar, al mitg de l'hivern, quan tot era cobert de neu, varen rebre l'ordre de protegir la retirada de l'exercit aliat, seguint las rieres pantanoses, plenes d'argemolls inmensos, on hi havia la febre mes maligna, les

per les aigues verderes, invisibles, defensant-se dels comitat-gisbúlgars i de las tropes centrals que no els deixaven, i caminant tenint que abandonar al que ferit o malalt no podia caminar, al peu d'un marge, a la vora d'un sot d'aigua fangosa, deixant allí trossos de l'ànima de Catalunya, germans nostres que agonitzaven en aquelles llunyanes solituds, enterbolits per las boires espesas o esqueixades sas entranyes per las patrullas de gossos de pressa que portaven las avensades búlgares o alemanyes.

Ara que laguerra s'ha acabat, cal pensar per última vegada en aquelles de nostres homes, en sas familias que esperan als que no vindran mai més, ni sabran on són sos ossos coberts demol-sa.

Es precis que nostres homes que aquí han estat tranquils, que els nostres capitalistes que per la guerra, han vist creixer son treball i sos cabals, dongui ara per última vegada tot quan pugui, per fer una gran rebuda a París als que ajudan i aixecar si es precis a la Capital Catalana i de aquelles solituds un monument que recordi eternament llur Sacrifici. Catalans, estrangers que sou a Catalunya, recordeuse are d'ells, dels que queden!

A. DE VILANOVA.

Les butxaques no són per a posar-hi les mans i aclamar mansament, presentant l'esquena als «matalassers» sino que per a portar-hi quelcom més útil i necessari en els presents moments

EN EL FRONT SERBI

Furiós atac a la baioneta en la memorable i victoriosa batalla del 9 de Maig de 1915, a la còte 140, on hi perderen la vida molts voluntaris catalans

centenars de fills de la noble terra catalana, morts mentre provaven de pendre peu en aquelles afraus ernias i aont ni la mes petita herba hi ha crescut jamai, mentre provaven de avançar envers Gallipoli, terres plenes encara del ressó de veus catalanes que amb Roger de Flor, Requesens, Entenza i Muntaner, sembraren de prodigis.

Ha de saber tothom las gestes dels catalans, quant formant part del Regi-

vibries i escarsons mes esgarrafosos, búlgares o alemanyes.

Per aquelles terres, on hi sombrejava la mort mes paorosa, els nostres sens més queviure que'ls que'ls regiments que reculaven anaven deixant pels camins, sens carros ni cavalleries per emportarsen els ferits o malalts, anaven poc a poc, reculant, defensant un turó, després l'altre amagant-se entre verdisses, enfonsantse

Diumenge 17 de Novembre de 1918

El diputat a Corts per les Borges

En Francesc Macia i Llusa

donarà una interessant Conferencia pública en la gran Sala d'actes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Industria, a les onze del matí. Tema:

La transcendència dels moments actuals i actitud a seguir

L'acte començarà rigurosament a l'hora senyalada.

A Sèrbia

El vostre llenguatge no l'enteniem pas, com de vosaltres el nostre és incomprès; mes, d'ençà de la guerra que just ha vingut a finir en l' instant de la recuperació de la vostra independència—aquella per la qual s' abrandà el foc—ara sí que comprenem com parreu; ara sí que no ens en fuig ni un mot de la vostra grandiosa parla!

La Llibertat! Qui no l'estimarà la santa llibertat dels Pobles! Qui no la voldrà, a ella que és la concreció de totes les humanes fretures!

L' Univers ens mostra com és possible ésser lliure amb tot i dependre d' altri. La Terra, sotsmesa a l'atracció solar, giravolta rítmicament en llibertat pels espais siderals. Lliures són els mars i els rius del planeta, lliures, enc que obeïnt lleis naturals. Lliures han d'ésser els Pobles i els Homes, lliures, no menys amb certa dependència que la relació social ha creada i que no pot sinó canviar en la faisa d' actuar.

Ara sí que l'entendem la vostra parla gran i eloqüent!

Es la mateixa nostra, amb altres signes.

Sols expressa un desig; sols va a una finalitat: la llibertat. I aquesta, la estimem avui que és vostra, la volem per a la Pàtria, i ens atrevim a demanar que vosaltres, serbis nobles, serbis lluitadors, serbis vencedors, serbis lliures, feu per que, extenent-se com l' Art, com la Ciència, com la Bondat, com l' Amor, arribi també a Catalunya.

Germans nostres eren molts dels qui, al vostre costat, lluitant per la vostra llibertat, morien pensant que d' ella n' esdevindria també la de la Pàtria.

Per la vostra llibertat, poble de Sèrbia, que ja fruïu.

Per la de Catalunya, que té d' arribar aviat.

Salut i Justícia!!

VICENS A. BALLESTER.

Subscripció

per a l' homenatge al malaguanyat

Dr. Martí i Julià

Recomanem a les entitats que vulguin contribuir als fins econòmics de la subscripció sol·licitin fulles en aquesta administració. Recordem a les entitats que n' tenen al seu poder la necessitat d' activar-les. Fem present a tots els nacionalistes, admiradors de la tasca patriòtica i social realitzada pel «nostre» mestre que a la redacció de «L'Intransigent» es continuen rebent donatius.

	Ptes.
Suma anterior	90'05
Andreu Massana i Prat	1
Josep Riera i Moll	0'50
Emili Batlle i Sagués	0'50
Joan B. Peirató	1
J. Fornells	0'25
Francesc Soler	0'50
Salvador Avia	1
Adrià Presas	2
Total	96'80

Segueix la subscripció.

Es indigne les barbaritats i atropells que les turbes policiaques hostetjades en nostra terra han comès aquests dies.

El diumenge dia 10

Manifestació de simpatia a la França i als Estats Units, s'inicia aquesta en plena Rambla i en nombre de cent cinquanta, tots ferms nacionalistes radicals, amb el crit de «Visca Catalunya lliure!» es despleguen al vent tres senyeres, tres símbols de justícia, d'honra i de llibertat, són aquestes la de França, la de Nord-Amèrica i la de nostra esclava Catalunya.

Tot seguit es canten els nostres himnes Els Segadors i la Marsellesa; s'aclamen els pobles lliures, arreu de les Rambles ressonen els aplaudiments, per tota la cursa de la manifestació, s'hi adhereixen els bons ciutadans. «Catalunya lliure!» resona a centes veus, per tot on passen s'aclama la «separació de l'Estat espanyol» la policia que no té altra kultur que la de atropellar al poble honrat, reparteix a tort i a dret tants cops de sabre com poden ses forces, les Rambles hi ha un pànic horrorós, entren a les farmacies varis ferits; els manifestants que no anem previnguts sino de altramanera que amb les mans al cap, protestem i som atropellats inicuaement, d'aquesta barreja Kultur ne resulten ferits entre molts ciutadans, el nostre company de redacció En F. Miralpeix i jo, que per sort només reberem un cop de sabre a la munyeca no éssent de gravetat. Com la poli s'apodera de les tres ensenyes Francesa, Catalana i Americana i feu lo que no degué de fer en elles, un patrici america dit Dario Arzular i Azula protesta energicament de tal barbarie, la poli torna a reproduir la seva Kultur resultant-ne ferit el dit americà Arzular, quedant aquest detingut (després d'ésser curat) junt amb dos nacionalistes companys nostres anomenats Josep Rodriguez i Huguet i Josep Torrell i Combelle (companys no deixem de visitar a la mod. laquats dos nacionalistes junt amb altres que penso ja hi són) al cap de cinc minuts es reproduïxen les manifestacions «gritos subversivos» i atropells de la poli, practicant-se noves detencions.

El dilluns dia 11

Continua més enèrgica que el diumenge la bàrbara Kultur de la poli.

A les sis de la tarda comencen les manifestacions. Apareixen varis senyeres dels països aliats, entre ellas la de Catalunya, aquest dia ja no som sols, ja hi formen unió amb nosaltres els republicans, els socialistes i els nacionalistes ibèrics; el poble aclama a la República Catalana, Catalunya lliura i Abaix els opressors; els Kulturs donen varies cargues i toquen tocs d'atenció, són atropellades les ensenyes nacionals; es reproduïxen les manifestacions i els carlins s'hi barreigen i criden (que a prou feines se els sent) Viva Espanya, éssent contestats amb

crits i aclamacions de «Visca Catalunya Gran! Abaix la guerra! Abaix l'imperialisme! Abaix les armes! això dona lloc a que la Kultur evocioni algunes cargues i siguin detinguts els següents ciutadans honrats (quins són a hores de ara o ja deuen ésser a la Mod. Joan Barbará, Josep Coll, Joaquim Cot i Miquel Boronat.

Tornen a reproduir-se les manifestacions i les cargues; aprofitant l'ocasió tres cadets militars de l'Ejército Español atropellen als ciutadans pacífics amb l'espacín a la ma i terint a tres vianants de les Rambles, tenint d'ésser traslladat un de ells a la farmacia Montserrat del carrer de la Porta ferri-ssa, això ha succeït a Barcelona i en temps de la pau de la guerra mundial, en temps de la pròxima desaparició del militarisme, això ha succeït en plenes Rambles, això ha succeït amb aclamacions de viva el ejército, viva Jaime III i, això ha succeït amb aplaudiments dels germanofils del requeté de El Correo Catalán, i això ha passat a nostra ciutat que si no es prepara quedarà convertida amb colonia alemana.

Tornen a reproduir-se les manifestacions i els cops de sabre a tort i a dret, es difícil nomenar els ferits de sabre de la poli del carrer de l'Hospital i Rambles, que fóren auxiliats a les farmacies d'En Vidal i Ribas, Montserrat, Jenové, Internacional i altres. Entre els ferits hi figuren els que foren detinguts Santos Mondéjar, Santiago Pérez i Joan Escat. Al Bar del Rovell de l'On del carrer de l'Hospital n.º 4, fóren detinguts (por sospechas que desde allí se había echado un vaso a la autoridad) el dependent Plácido Cosó i els clients Basili Navarro, Jaume Crusells, Antoni Rosic, Vicents Colom, Gregori Pérez Luna, Manuel Rosas Esteve i Elies Subirana; aquests fóren conduïts al quarteret de la Guardia Civil de les Rambles.

Dimars dia 12, tarda

Com el dia abans dit es repeteixen les manifestacions seguint aquestes de poca importància, la policia fa apaigabar l'entusiasme a cops de sabres havent de rebre les taules de venedors de la Boqueria, i detenint a qui res hi té que veure.

Dimecres 13, al matí

Són posats en llibertat varis detinguts, éssent els següents:

Joan Barberá, Josep Coll, Miquel Boronat, Joan Rosés, Vicents Colom, Gregori Pérez, Antoni Serra, Plácido Colls, Basili Navarro i Jaume Creixell.

M'alegro de la llibertat de aquests joves, pro jo crec que això no es justícia, perquè el temps i els disgustos que tan als ferits com als detinguts ha ocasionat la Kultur poli de nostra ciutat, no deu d'acabar bonament, devem de venjarnos quan arribi l'hora i fer justícia, proclamant la llibertat, el dret i la república de nostre poble esclau.

Visca la Patria lliure.

EN POLVORA

d'un ex-valent

L'amic Fresseta em dispensarà si li robo el seu estil; entre amics tot és permès. Veritat?

Vet aquí que un servidor de vostres va anar a la sortida del miting de «La Falç».

—A la sortida?

—Sí, home, a la sortida; les coses bones sempre són a l'acabar o a la sortida; els postres, el champagne després del pollastre; els cants i els «gritos subversivos», els últims números de les atraccions, les garrotades de la poli, l'últim acte dels drames i de les operetes vieneses, els cops de sabre dels húsars de la Barceloneta...

—Prou, prou, canvia de rosca.

—Doncs, com te deia, a la sortida s'organitzà una manifestació; no més hi mancaven timbals i trompetes per acabar de fer bonic; renoi quina manera de cridar!...

Arribem a la Granvia; es posen els de la poli davant de la bandera i ja se sap: pim, pam, cop de sabre per aquí, cop de sabre per allà i qui gemega ja ha rebut...

Una veu interior em deia: «Papitu, Papitu és nom de carinyo que tinc pel meu ús particular per fer broma amb mi mateix—Papitu, avui rebràs».

Efectivament, arribem tots plegats a la Rambla cridant amb entusiasme, veïem corredises, jo també corro, em sento un «clac!» al mig de l'esquena i atolondrat com corria, si m'n descuido em fico amb un aparador de «Las Novedades».

Això al dematí. A a la tarda un hom va aviat a sopar aviatper a ésser a primera hora de la nit a la Rambla. Mireu si es «pega» que hi arribo que ja estava començada la funció. A Canaletes en lloc dels foot-ballistes hi havia uns quants castellans escurant-se les dents pe tenir-les ben netes i poguer menjar-se millor «El microbio separatista que labora en el silencio de la insignificancia para destruir la madre España». Eh? que'ls hi sembla aquest paragraf? Sempre fet per «uno de esos jóvenes de la prosa imbécil» que escriuen a «La Raza»... morta.

Però tornem al assumpte; se m'acosta un oficial de la poli i em diu tot seriós: «A V. ya le conozco de la mañana. Mucho ojo».

Bó ja t'han calat. Ves quin modo de fer la santíssima aquesta gent. Veig que uns m'assenyalan amb el dit. Aquí perilles, penso, i per precausió miro d'escorre el bulto, pero al mateix instant veig pujar una gran manifestació als crits de Visca en Wilson! Visca la Nació Catalana! Visca França! No puc més i crido: Mori alló!

Mai ho hagués fet; veig una capa d'un vermell de sang que's remou neguitosa darrera meu. Em vaig atxarar el «militar» darrera meu amb la mà al espall, Jo tot era parlar de pel·lícules, de nenes maques i de teatres. Ni a tiro. Per fi s'em planta al davant i em diu tot seriós: «Es V. un cobarde. Grite lo que ha gritado antes».

—Yo no he gritado res.

—Cobarde; en cuanto lo vuelva a oír, le traspaso de parte a parte...

Mosca! No estic per brocs, ves quin modo de ferme-posar la pell de gallina el «joven galante» de la capa de vermell de sang.

Res, mai més valent; en tanco a casa i no surto mai més... fins al diumenge al matí. Paraula.

JORDI TIQUIS

Glosa

Per fi?

Indubtablement l'avenir serà nostre; malgrat tot, s'ovira la fita definitiva de la nostra llibertat. Els primers wilsonians han crescut com si la pluja els hagués multiplicat, a cents, a mils es conten aquests avui; diu molt bé l'amic Sanz: tothom wilsonià.

No neguem que les circumstàncies estan a favor nostre. Sense que siguem oportunistes, volem aprofitar l'oportunitat. El jovent català ja es desperta i ay dels d'allà dalt si no ens han donat el que volem, quan estigué despert del tot.

MARIUS.

Miting d'Afirmació Nacional Catalana

A l'hora anunciada i amb gran concurrència d'entusiastes joves nacionalistes radicals es celebrà el prop pasat diumenge el mitin de la «Joventut Nacionalista La Falç».

Començà l'acte cedint la presidència al secretari de propaganda de la Unió Catalanista senyor R. Duràn i Albesa qui en breus paraules donà l'acte per començat cedint la paraula al company Joan Marfany, de la Joventut La Falç, que amb paraula vibrant de patriòtic entusiasme disertà el tema «Catalunya Nació», éssent unànimement aplaudit glosant les paraules «Poble que mereix ésser lliure si no li donen s'ho pren.»

Seguidament parlà el representant del Centre Nacionalista Català senyor R. Font afirmant que havia ressonat l'hora de les grans reivindicacions de Catalunya i de totes les causes justes. (Ovació.)

L'Amadeu Bernadó en nom de la Renaixença glosà en brillants paragrafs els ideals socialistes dient que aquests són complement dels ideals nacionalistes puix si uns volen la llibertat col·lectiva els altres representen la llibertat individual. (Les paraules son ovacionades.)

En Domènec Latorre en representació del «Grop-Joventut L'Avençada» en paraules sedolades d'optimisme feu present a les joventuts allí reunides la necessitat, en aquests moments de prova, de l'abnegació i el sacrifici. Acabà oferint llur vida per Catalunya. (Xardorosos aplaudiments.)

El company Enric Fonbernat, també de La Falç, parlà en pro de l'unió de les joventuts nacionalistes radicals perquè totes juntes, puguin treballar d'una manera més eficaç per la lliberació de Catalunya. (Fou molt aplaudit.)

L'Aristides Cot, en nom del partit Obrer Nacionalista Català (en constitució explica l'ideologia que dit partit sustenta dient que en síntesis no es al-

CATALANS!

El GROU-JOVENTUT «L'AVENÇADA» amb el concurs de tots els joves nacionalistes radicals de Catalunya, vos convida al

Miting d'Afirmació Nacionalista

que tindrà lloc el DISABTE dia 16, a les DEU del VESPRE, en el estatge del CENTRE NACIONALISTA CATALÀ situat al carrer de S. Honorat, 7, pral.

Farà ús de la paraula els següents companys:

En R. DURÀN I ALBESA, Secretari de propaganda de l'«Unió Catalanista».

En F. PINEDA I VERDAGUER, Secretari de Relacions Exteriors de la «Unió Catalanista».

En JOAN GARCIA, de «Els Nets dels Almogavers».

En MIQUEL ALBERT I BARRIS, de «La Falç».

AMADEU BERNADÓ, de «La Renaixença».

En R. FONT I RODA, del «Centre Nacionalista Català».

GASPAR TORRENTE, de la «Joventut de Unió Regionalista Aragonesa».

En ARISTIDES COT, del Grop-Joventut «L'Avençada».

En P. RUENÇA I OLIVA

tra que «Justícia pel poble català i justícia per la Nació Catalana.» (Aplaudiments.)

Ressumí l'acte el senyor Duràn i Albesa representant de la Unió Catalanista i parlà sobre els ideals del futur partit Obrer Nacionalista, llegeix el discurs íntegre pronunciat el dia 5 pel capdill Francesc Macià éssent acullit amb aplaudiments. Acabà recomanant serenitat i dient que l'hora del triomf s'acostava i que l'únic que tindria dret a ocupar la presidència de la futura República Catalana seria el gran i ferm nacionalista Macià.

Una llarga ovació clogué tant important acte. Al cant de la «Marsellesa» i «Els Segadors» la concurrència desfilà del local.

A la sortida, la majoria dels assistents a l'acte arborant una bandera catalana i als crits de «Visca la llibertat de Catalunya» es dirigiren pel carrer d'Urgell avall cap a la Granvia ont la policia intimà inutilment als manifestants perquè es disolguessin: No fóren atesos en aquest prec, i, cada cop més engrosada la manifestació continuà, per Tallers, fins a les Rambles on ja els esperava la policia fortament reforçada amb les reserves de Canaletes. Es donà una carga, una brutal carga; que fou repetida a garrotades, cops de cadira i altres efectes. Calmada l'excitació d'ànims es retirà la «poli» tal vegada satisfeta de les seves proeses.

Una vegada acabat el mitin es rebé el següent telefonema:

Trasmetí President de «La Falç» lo següent: «M'adhereixo de tot cor campanya per vosaltres, empresa, els felicito convençuts com estém de la prompta victòria. Prediquin ideals tota sa puresa, actuant enèrgica i serenament, aviat Catalunya i dignificació obrers. Francesc Macià.»

L' INTRANSIGENT fa present als seus col·laboradors i llegidors, que no s'enfadin si aquest deixa de publicar-se en el proper probable «estado de guerra» i «suspensió de garantías» com som intransigents no volem transigir amb la «censura»

Valencians...!

Valencians, la guerra toca al seu fi. Aquells folls que somniaven esdevindre sobirans de l'univers, veuen com s'inicia una nova era de llibertat, en la que tots els pobles postergats assoliran la seva independència. Les fites dels Estats van a ser fonament modificades, per a marcar altres el casal del Estat nació.

En la Polònia tres vegades trosejada ja reviu en gojosos Kosciuszko, Mikiewicz, Slowacki i Krosinski, martres de la independència tan anhelada d'aquell poble.

En la Bohèmia, son Palacky, Jungman i Soparit, els iniciadors del sentir nacionalista qui atien al poble des de llurs tombes.

Son Silvi Pellico i Ober Mata, els heroics de la Italia Irredenta afusellats mentres escopinaven als soldats dels tirans qui mes satisfets es mostren en llur eternal sojorn dels aconteixements d'ara.

Son Kossutti, Jelaichuch, matgiar i croata qui mes beneixen lo gest viril de llurs pobles.

Irlanda, Firlandia, Lituania, Ucraïna, etc., etc., totes senten l'intim goig que produeix l'ovirar propera la independència o l'amplia autonomia.

Nosaltres valencians, perguem la llibertat i perguem el dret al lliure ús de nostra idioma com ho va perdre la Catalunya estricta.

Els fills del Comptat s'afanyen a demanar en nom dels milers de voluntaris catalans que han lluitat en los camps de França, la revisió del tractat d'Utrecht, per el que esdevenien una mena de culta colonia.

Germa del tractat esmentat, es el decret d'aquell tirà que'l va promoure, que'n 29 de juny de 1707 ens llevava la llibertat.

Demana Catalunya i nosaltres que som de la mateixa nació que's ella havem també de demanar per ella i per nosaltres, com ella demanarà per nosaltres i per ella.

Duràn, Martínez, Ferrando, Nouderis, Ferrandiz, Agulló, etc., els nacionalistes de Valencia, deuen fer tasca en aquest sentit. Hi ha que encarrilar al poble per a que virilment, com de-

manen els pobles que no son capats, fassi present els seus deures de independència o autonomia amplia.

Tot te una hora solemnia en la marxa del temps i així com els tirans que feien grans Estats tingueren la seva hora, en lo rellotge de la humanitat sona la nostra.

Escoltem la seva veu, puig mai com ara podrém fornitament expresar nostre sentir. Ho ha fet Euskadi, ho fa el Comptat; nosaltres i Mallorca, tenim la paraula. Portugal deu també dir quelcom sobre Galicia.

«Nostre parla» l'enllaçament de les encontrades de la Nació Catalana, deu parlar. Deuen fer-ho les entitats nacionalistes i regionalistes de Valencia i de Mallorca.

Parlem, perquè si ara no assalarem l'amplia autonomia obrim: camí per a tenirla un altre dia.

Diu l'himne de deslliuransa de Catalunya.

Ara es l'hora segadors,

Ara es l'hora d'està alerta...

Que ens guian l'esperit de Jaume I, Fivaller, Vinatea, Claris, Casanova, Ortí, Blanquer, Berardo i Eximeno.

VICENTS TOMAS I MARTI

Valencia de la Nació Catalana.

Contesta a les preguntes d'En Alba

Com la major part dels catalans ja deuen estar enterats, l'Alba dirigí a en Cambó, en el Congrés Espanyol les següents preguntes:

1.ª—Si es que S. S. coincidiendo con lo que creen los colaboradores de «La Veu de Catalunya», considera a Cataluña como una nacionalidad oprimida.

2.ª—Si es que S. S. le es igual ser español que francés, con tal de obtener la Autonomía.

3.ª—Que es lo que se propone S. S. con propagandas tales como las del teatro del Bosque: si la realización de una autonomía económica simplemente o bien de una autonomía política.

4.ª—Que, si como parece desprenderse del discurso del teatro del Bosque es una autonomía política, puede aclarar el señor Cambó algo de ello, pues si en algunas índoles de autonomía no podríamos acompañarle, en otras, quizás llegaríamos a una fórmula de acuerdo.»

Nosaltres, con que no fem cas de lo que pugui dir ni fer el «Leader» dels Regionalistes contestém a les preguntes del señor Alba de aquesta manera, a la

1.ª—Que no solsament els col·laboradors de «La Veu de Catalunya», si no tots els catalans en general, consideren i creuen, amb tota la raó que Catalunya ha sigut i serà fins que ens en cansém, i ja comencém a esterne, una nació oprimida, i adverteixis que dic, comencém a esterne, per no dir que ja ho estém del tot

2.ª—A nosaltres ens importa un «pito» si el señor Cambó vol ser espanyol, com fins ara a estat, o francès. Lo que sí podém contestar al seyor Alba que els catalans vers, no som no volém ser espanyols, ni francesos.

3.ª—¿Que, es lo que es proposa amb la seva propaganda, pregunteu? home... home... això no es pregunta, nostre mai prou ben ponderat Cambó es proposa donar-se el gust de cridar «Viva España, Viva nuestro Rey» a a Covadonga i «Viva Espanya Grant» a Catalunya, i això del qüentó xinesc de l'Espanya Grant ja estem tips i re-tips de sentir-ho i per més que mirém, no veíem la grandaria de Espanya per en lloc.

I en quant a la quarta pregunta, de-vém contestat:

4.ª—Que no volém autonomia, puix lo que volém i tindrem, i si ens ho ne-nan ens ho pendrem, es la llibertat, que si ho tenen al cap que s'hoposin als peus, que una fórmula de transacció amb ells, es imposible, enteneo be... imposible, puix en aquestes condicions no la volém la Autonomia, tan si ens la dona en Cambó, com el Govern Espanyol.

¿Que es pensen que ens hem tornat boigos? com poden ells creure que ens humiliarém altre volta al seus peus, a recollí una Autonomia que ens donarien, com es dona a un cá famolenc un mós de pa...

No, no, i sempre no, no volem res de vosaltres, puix lo que volém i ens neguem, ens ho pendrem.

Aquestes son les preguntes que va dirigir lo senyor Alba al senyor Cambó, i aquestes també, segons crec, son les contestes més adequades aitals preguntes.

Ara, cada un dels catalans de cor, que les contesti al seu modo i segon la seva manera de pensá...

FERRATER.

NOTA.—Retirat per sobra d'original del número anterior.

Literaries

Arran de platja

Arran de mar i de peus dins de l'ona,
com una verge qu'eixin s'abandona
després del seu bany
s'extén Badalona
sentint de l'aigua los ritmes que dona
los ritmes d'un plany.

La vesta blanca, damunt de la sorra
de mica en mica se veu que s'escorra
ja vers a ponent,
on l'aire que corra
porta les ancies d'un temps que s'esborra
devant del present.

Pel camí del Progrés, viva tresca;
a dins les fàbriques l'hom perque cresca
apar un tità,
uns altres de pesca,
van amb ses barques qu'empeny amb sa fresca
la nit mar enllá.

quan d'engrandir-se li toca la tanda
allarga els braços i fent la garlanda
de Mongat se val
i per l'altra banda
on tota l'ànima i son cos hi branda
la Ciutat Comtal.

F. PALÀ i BUSQUETS

Flors del meu jardí

Lemas ESPIGOLANT

Certa matinada d'un felix jorn d'estiu,
quan les poncelles sos pétals al nou dia obrien,
llurs cors en ansies amoroses es fonien
i fugien:
com els aucells i aucellas fugen del niu.

Cercant l'espai els dos se trobaren,
l'un duia el bec ple, l'altre, buit el portava,
—¿Mort de fam estic i tant que espigolava?
—¿No pateixis?
i flors de dolcesa d'un bec al l'altre passaven.

Esdevingueren jorns, passà una mesada,
l'amor no venia, iquina anyorança!
i retornava piulant, alegre i ple de frissança
—¿Oh gran Zenit?
quan de tot's es pensava oblidada.

Jamai tanta sort en un mateix jorn, gran
jamai tanta anyorança encisadora, (Déu
puc dintre eix cort rublert s'asfos l'amoreta
—¿Oh gran Déu? (pecadora
aital, com se fonen les bolbes de neu.

A. MOLINÉ

Ciutat-October 1918.

Noticiari

La «Joventut Valencianista»

Amb motiu del acord pres per l'Ajuntament de València, en sessió celebrada el dia 4 del corrent, de rotular una de les seves places amb el nom de Plaça del President Wilson, la «Joventut Valencianista» d'aquesta ciutat, ha dirigit al Batlle de València, el telegrama següent:

Valentín — Alcalde València. — «Joventut Valencianista» de Barcelona s'adhereix just homenatge Wilson defensor solucions nacionalistes, quins ideals sustentem. — Ferrando, President. — Gómez, Secretari.

L'«Agrupació Excursionista Catalunya»

Aquesta entitat acaba de tenir lles-tos els seus treballs per a la Cursa-Excursionista

CORNELLÀ-GAVÀ

que tindrà lloc el dia 24 del corrent. Per aital objecte s'han rebut un bon nombre de valuosos premis.

Felicitacions a En Francesc Macià

En Francesc Macià, ha rebut incomp-table nombre de felicitacions pel seu discurs llençat al Congrés de l'estat espanyol el dia 5 dels corrents; entre altres hi figuren les següents, entitats: Centre Republicà «Sang Nova»; Joventut Nacionalista «La Falç»; Revista «Soml...»; Centre Nacionalista Republicà, de Gràcia; Ateneu Democràcia del Dte. VI; Centre Nacionalista Català; Electors de Les Borjes; Casal Nacionalista Martinenc; Avenç Republicà de Sant Andreu; Casal Naciona-lista Sagrerenc; Joventut Nacionalista Social «Renaixença»; «Unió Catalanis-ta»; Grop Incògnit Separatista; Foment Republicà, de Reus; Unió Nacionalista Republicana, de Tarragona; Grop-Jo-ventut «L'Avençada»; Periòdic Reno-vació i nostre periòdic L'Intransigent.

Catalunya a Sèrbia

Tots els que sentiu anhels de liber-tat i de justícia, tots els que voleu la llibertat de Catalunya, no deixeu de passar per aquesta redacció de 7 a 8 del vespre, per a firmar a l'Album de l'Homenatge de Catalunya a Sèrbia.

La «Joventut Nacionalista La Falç»

La Joventut Nacionalista «La Falç», ens comunica que ha sospès l'excurció que tenia organitzada a Sant Miquel del Fay per a l'dia 17 del corrent, tot ço per a poguer assistir a la Conferència d'En Macià i a l'Homenatge al Consolat de Sèrbia.

En honor d'En Macià

S'estàn activant els treballs per a que resulti un èxit el l'unch que en ho-nor del valent diputat català En Fran-cesc Macià, tindrà lloc el proper diu-menge dia 24 al Gran Casino del Parc. En aquesta redacció es venen tickets a 2 ptes.

Homenatge a Sèrvia

El diumenge dia 17 del corrent a la una del mig dia els bons nacionalistes aniran al consolat de Sèrbia, situat al carrer de les Corts Catalanes, i Pas-seig de Gràcia, per a retre homenatge al seu país.

Els Nets dels Almogàvers

La Joventut Els Nets dels Almogà-vers ha cursat els següents telegrams. Un de felicitació a En Macià, pel seu discurs del dia 5. Un altra als dipu-tats i senadors de Vascònia pel seu mis-satge a Wilson. Un altre al govern de Cuba per haber sigut un triomf la seva independència de España i un altra a Sèrvia.

Joan Sucarrats

Hospital, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per
a recent nascuts

LA QUE VEN MÉS BARATO DE CATALUNYA

ECOS

Vosaltres ja deveu estar enterats de que estém amb plena febre nacionalista. Cal conservar aquest estat d'ànim tant patriòtic. Per tant «L'Intransigent» aconsella a tots els seus amics que facin «acte de presència» a tots els actes nacionalistes radicals que s'organitzin.

*

En Castrovido acostumat a tractar amb catalans de la pasta de la Lliga és creia que En Macià, que'l digne Macià era d'aquests; a la seva pregunta de «concrete su señoría» li contestà ell: «No hi tinc cap inconvenient, una Catalunya lliure, liberal i independent d'Espanya.» Diuen que En Castrovido es quedà groc.

Catalans, compren tots els divendres L'INTRANSIGENT

Redacció i Administració

Cannda, 14 — Barcelona

Hores d'oficina: de 7 a 8 del vespre

Correspondència

J. D. S. Agraïm s'ens envii lo bó i millor, no obstant queda en cartera. J. E. Passi per la Redacció. John. Si vol passi per redacció. A. B. C. Ens va bé; vagi enviant. J. F. En cartera. P. C. Igual. Albert. El mateix, pot anar enviant. A. M. B. Vaigi enviant. M. V. R. Home està molt de broma V., que es creu que «L'Intransigent» és el «Papitu.» A. X. R. Company, el nostre director només es fa responsable dels seus articles i de lo de redacció, pro mai de lo dels altres. Girassol, vaigi enviant.

Tallers gràfics BELL-ART, Provença, 246

COMPANYNS:

Vestireu amb gusti elegàn-cia si vos proveiu a la

Gran Sastreria L'Estisora de ANTONI VILA

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES

Salmerón, 89-Barcelona

¡Nacionalistes radicals!

Compreu tots el llibre

"PER CATALUNYA"

recull d'articles del malaurat

Dr. Martí i Julià

Editat per l'«Associació Catalanista» de Gràcia

Preu: 4 ptes.

Es ven en aquesta Redacció